

# Hvem forfattet Bispebrevet?

En artikkel av Sverre Avnskog

**Johanne Agerskov fikk aldri opplyst hvem som var forfatteren av Bispebrevet og det åpne brevet til noen litteraturkyndige menn - begge offentliggjort i februar 1938. Kan vedkommende identifiseres gjennom et grundig historisk studium av de tildels dramatiske hendelsene omkring Johanne Agerskov i ettertid? Les i denne artikkelen om noen av de involverte personene, og om hvilken rolle de spilte i kampen mellom de yngste og de eldste om herredømmet over Vandrers mod Lysets skjebne!!**



*Sverre Avnskog, født 1956, norsk skribent og VmL-forsker!*

Jeg vil i denne artikkelen videreutvikle de tankene jeg tidligere har presentert på denne websiden angående det såkalte "Bispebrevet", som "Selskabet til "Vandrers mod Lyset"s Udbredelse" utga i februar 1938. Skriftet ble utsendt sammen med det åpne brevet til noen litteraturkyndige menn til samtlige danske bisper, en mengde prester, litteraturkyndige og andre i Danmark. Begge brevene var mottatt gjennom intuitiv tankeinspirasjon av Johanne Agerskov, som selv hevdet at det var hennes åndelige leder - hennes avdøde fars ånd - som hadde diktert henne brevene. Og like til sin død var hun overbevist om at brevene var forfattet av to av lysets ånder, de yngste. Jeg har mottatt kritikk fra enkelte hold for å vie så mye oppmerksomhet til dette Bispebrevet, og man har vanskelig for å forstå hvordan jeg kan innbille meg at jeg gjør VmL en tjeneste ved å hevde at Johanne Agerskov muligens kan ha blitt ført bak lyset av en av de eldste på sine eldre dager. Ja, noen mener sågar at det er striden omkring Bispebrevet som er årsaken til at VmL ennå ikke er kjent blant den vanlige mann og kvinne. Selv mener jeg at det er stikk motsatt. Gjennom Johannes og Michael Agerskovs tilgivelse og kjærlige bønn for Satan, og derved fremkomsten av Vandrers mod Lyset! i den jordiske verden, hadde det lyktes lysets ånder å sende en lysimpuls til jorden av "giga"-størrelse. Det sanne bildet av Gud var gjort tilgjengelig i den menneskelige verden, og dette eviggyldige bildet av vår ånds far, kan aldri mer utselettes fra Jordens "bevissthet" - det er eviggyldig og uutslettelig. Men som ved ethvert lysgjennombrudd, samler mørket seg til motangrep, og mørkets motangrep mot VmL fant sin foreløpige kulminasjon gjennom fremkomsten av Bispebrevet, med sin "Bispebrevsgud" - mørkets forfalskede gudsbilde, den straffende, hevnjerrige og dømmende "Gud". Johanne Agerskov fikk aldri oppgitt *hvem* som hadde forfattet de to åpne brevene som hun fikk utgitt i 1938. I mine øyne var Bispebrevets forfatter garantert en av de eldste. Jeg vil i denne artikkelen forsøke å komme på sporet av forfatteren, og se om han kan være å finne som inkarnert i Danmark i forrige århundre.

Vandrers mod Lyset! *kunne* ha blitt allemannseie allerede ved utgivelsen i 1920! Gud hadde latt inkarnere et stort antall av de yngste i Danmark, og disse inntok sentrale embeter i den danske kirken, og hadde disse menn erindret sitt løfte til Gud om å gjøre seg til talsmenn for Jesu' sanne budskap, ville meget ha gått annerledes i det 19. århundre. Men som vi vet, lyktes

det mørkets ånder å forhindre at et tilstrekkelig antall av kirkens menn maktet å gjennomtrenge mørket, og lytte til sin samvittighet. Personlig kjenner jeg kun til to av prestene som i det stille var tilhenger av VmL, Peter Wemmelund, som støttet utgivelsene økonomisk, og stilte mange spørsmål til Johanne Agerskov angående verket, hvorav flere ble medtatt i Supplement I, og Thorvald Kierkegaard, som gjenga mange av tankene fra VmL i sine prekener i det Unitariske kirkesamfunn, hvor han var pastor.



*Peter M. Wemmelund, 1870-1955, var den eneste av de danske prestene som før sin inkarnasjon hadde lovet å støtte VmL, som holdt sitt løfte, om enn i det stille. Han støttet flere av utgivelsene økonomisk. Foto: Det Kongelige Bibliotek*



*Thorvald Kierkegaard, 1878-1965, var i sine yngre dager meget positiv til Hilsen til Danmark, og kjente flere av kapitlene i VmL før verket utkom. Han brukte mange av tankene fra VmL i sine prekener i den Unitariske kirke, men gikk aldri offentlig ut med sin støtte. Foto: Det Kongelige Bibliotek*



*Hans Martensen-Larsen, 1867-1929, omtalte VmL i sin meget kritiske bok om spiritismen fra 1922, men er "snill" i sin omtale, og hadde atskillig sympati for Michael og Johanne Agerskov. Foto: Det Kongelige Bibliotek*

Peter Wemmelund må helt klart ha vært en av de yngste, som før sin inkarnasjon hadde lovet å støtte VmL, og det samme gjaldt to andre danske prester, Thorvald Kierkegaard og Hans Martensen-Larsen. Martensen-Larsen var barnebarn av den kraftfulle danske biskopen over Sjælland, Hans Lassen Martensen, 1808-1884, og gjennom Martensen-Larsens skrifter går det frem at han som ung følte et meget sterkt kall til å vie sitt liv til å fremme den sanne kristendom. Men han fant tydeligvis ikke klarhet i sin tanker, ble sterkt plaget av tvil, og gjennomgikk som ung mann en alvorlig religiøs krise, som gjorde at han holdt seg borte fra sin prestegjerning i et halvt år. Men han gjenfant sin tro, og gikk tilbake til sitt arbeid som prest. Men det var tydelig at hans sinn stadig beskjefteget seg med ulike oversanselige fenomener, og i 1922 utga han sin bok Spiritismen Blændværk og Sjøledybets Gåder, der han bl a omtalte Vandreren mod Lyset. Det er tydelig at han hadde opplevd et sterkt behov for å finne en måte å forholde seg til oversanselige fenomener, men det kan synes som om Martensen-Larsen hadde søkt tilflukt i den dogmatiske kristendommen, og fremhevet selve troen som målet, og troens inderlighet skulle etter hans mening være det som ga

menneskene den trøst de behøver, og er troen fast nok, vil ethvert behov for å "tale med de døde" bortfalle av seg selv. Han var således sterkt forutinntatt, og avviste i sin bok all spiritisme ut fra et forhåndspostulat om at intet annet enn troen kan gi mennesket trøst og styrke. Men i sin avvisning av alle spirituelle fenomener, kom dessverre Martensen-Larsen også til å avvise det han var sendt til jorden for å forsvare, nemlig det budskapet som fremkom i *Vandrer mod Lyset!* Og hans sterkeste ankepunkt var selve måten verket var fremkommet på, og han hadde tydeligvis ikke satt seg inn i hele den boken han avviste. Han omtalte VmL kun i et meget lite kapittel, og hans omtale fortoner seg mer som et lite referat av første del av verket, enn som en fordømmelse. Tonen er refererende, om enn noe ironisk. Han var også i kontakt med Johanne og Michael angående enkelte detaljer vedrørende hvilke begreper som best dekket fremkomsten av VmLs - automatskrift eller clairaudianse, men kom ikke til noen forståelse med Agerskov'ene.

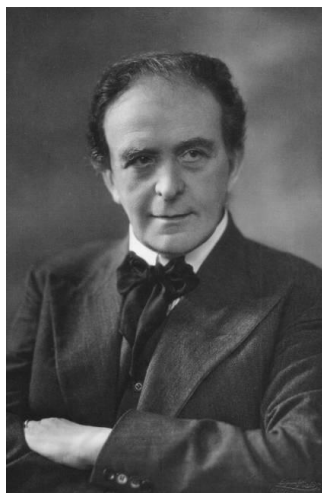
Men Martensen-Larsen fremstår i alt han skriver som en dannet og vennlig mann, og han avviser ikke totalt at det kan fremkomme forbindelser med de døde som han ikke kan forklare, og i samtaler med forfatteren Chr Jørgensen hevdet han senere at han trodde at Michael og Johanne Agerskov var ærlige mennesker, som hadde formidlet sine opplevelser så godt de hadde kunnet. (Som en kuriositet, kan jeg nevne at Rasmus Malling-Hansen i 1888 var i kontakt med den danske billedhuggeren Th. Stein, for å bestille en byste av den gamle biskop Martensen, så kontakten hadde tydelig vært til stede også i den foregående generasjon.)

Det er lett å få sympati med en mann som Martensen-Larsen, synes jeg. Han har tydeligvis hatt de aller beste intensjoner om å være et levende vitne for den sanne kristendommen, men ble rammet av en av menneskets verste fiende - tvilen. Og når man leser hans skrifter, er det nesten som man fornemmer at han ikke makter å slippe nye tanker inn i sitt sinn, av frykt for å miste sitt fotfeste, slik han en gang gjorde i sin ungdom. Jeg tror det må ha vært grunnen til at han ikke en gang sprettet opp mer enn første del av sitt eksemplar av VmL - angsten for å miste sin tro. Derfor gjorde han som så mange av de yngste har gjort både før og etter ham - han forsvarte med all sin kraft det han var kommet for å bekjempe. Og jeg kan så levende forestille meg hans sorg da han vendte tilbake til sfærene, og det gikk opp for ham hva som hadde skjedd, og at han hadde mislyktes. Jeg er sikker på at Gud straks ga ham sin tilgivelse, og bidro til å "bygge" ham opp igjen, for etter en kort hviletid å ta fatt på sitt arbeid igjen som en av menneskehetens ledere!

Bispebrevets hevngjerrige "Gud", som hevdes å ville "brennmerke" slike som Martensen-Larsen - stemple ham som "veiet og funnet for lett", utsette ham for årmillioners lidelser, og på grunn av hans "unnlåtelsessynd" kanskje forlate menneskeheten for årmillioner - denne "Gud" har intet med den sanne, allkjærlige og allmektige Gud å gjøre. Den sanne Gud er alltid parat til å gi oss tilgivelse og trøst og til å hjelpe oss til å se framover og finne måter å gjenopprette våre "synder" på. Skulle Gud, for å gjøre byrden ennå større for et allerede lidende sinn, trække sine skapninger ned i elendighetens depresjon og lidelse hver gang de hadde feilet? Den som tror noe slikt - kjenner ikke Gud!



*Den verdenskjente idrettsmannen og oppfinneren av nye treningsmetoder, Jørgen Peter Müller, 1866-1938, førte i sine bøker "Blandt Engle og Djævla" 1 og 2 et korstog mot Johanne og Michael Agerskov. Foto: Det Kongelige Bibliotek*



*Byfogd i Fredrikstad i Norge, Ludvig Dahl, 1864-1934, var godt kjent i hele Norden for sin forbindelse med de døde, og var flere ganger i kontakt med Johanne Agerskov. Han druknet i 1934 under mystiske omstendigheter og hans død var blitt forutsagt av åndene. Foto: Scan-pix*



*Mediet Ingeborg Køber, Ludvig Dahls datter, som i transe formidlet kontakt til Ludvig Dahl fra hans avdøde far og to sønner. I følge Johanne Agerskov var hun en av de Eldste. Hun ble mistenkt for å ha drept sin far, og satt fengslet i 7 måneder, men ble aldri dømt. Etter rettssaken flyttet hun til Danmark og levde resten av sitt liv der. Foto fra en av Ludvig Dahls bøker*

I følge I. P. Müllers bok, Blandt Engle og Djævla, fant et møte sted i 1932 i den Unitariske kirkes lokaler; mellom pastor Thorvald Kierkegaard, byfogd i Norge, Ludvig Dahl og Jørgen Peter Müller, verdensberømt dansk idrettsmann og pioner innen treningsmetoder. Og når man kjenner til hvilken rolle disse tre herrene hver på sin måte spilte i kampen mellom lyset og mørket, må dette møtet sies å ha vært både oppsiktsvekkende og skjebnetungt; her møttes - gjennom disse tre mennesker - de gode og onde åndskreftene som sto mot hverandre i tiden etter VmLs fremkomst. Thorvald Kierkegaard utbredte VmLs tanker i sin menighet uten å nevne verket ved navn, Ludvig Dahl var en iherdig talsmann for spiritualismen og den psykiske forskning, og uten og vite det, medspiller i de eldstes velregisserte angrep på lysets sannheter, hva også i høyeste grad gjaldt for tredjemann, I. P. Müller, som var i full gang med sitt korstog mot Vandrer mod Lyset! - ledet av de eldste.

Thorvald Kierkegaard var inkarnert i Danmark for å delta i reformasjonen av den danske kirke på grunnlag av VmL. Han hadde nær forbindelse med Agerskov'ene i åren mens de ulike delene av det som skulle bli VmL ble "diktert" til Johanne, og han kjente således mange av tankene i det endelige verket, og Johanne og Michael Agerskov må ha regnet ham som en ganske sikker talsmann for VmL. Da boken kom ut i 1920, hadde imidlertid Kierkegaard blitt pastor i den Unitariske kirke i Danmark, og for å holde menigheten sammen, ville ikke Kierkegaard gå ut med noen offentlig støtte til VmL. Karen Blixens moster, kalt Bess, var en meget sterk kvinne i menigheten, og hun var desidert imot VmL, og pastor Kierkegaard ville ikke bidra til splid, selv om andre medlemmer i menigheten var positive til VmL. Og om ikke Kierkegaard offentlig støttet VmL, var mange av tankene i hans prekener hentet fra

verket, og man kan også spørre seg om ikke Johanne Agerskov var noe streng mot ham, da hun avkrevde ham et klart standpunkt. Det medførte nemlig at han trakk seg unna Agerskov'ene, og de mistet kontakten tidlig etter utgivelsen av VmL. Men manglende stillingtagen skulle vise seg å bli et problem for Kierkegaard, og han åpnet i 1932 sin kirke for byfogd Ludvig Dahl, som lenge hadde vakt oppsikt for sin forbindelse med de døde.



*Tre bilder fra historien om familien Dahl, som skulle utvikle seg til å bli en dyp personlig tragedie for de impliserte. Til venstre: De to sønnene Ragnar og Ludvig, som begge døde i ung alder, med få års mellomrom, fotografert i 1917. I midten, Sommerhuset på Hankø, der Ludvig Dahl druknet i 1934 under uklare omstendigheter og til høyre, datteren Ingeborg Køber, fotografert under rettssaken, der hun var mistenkt for drapet på sin far.*

Ludvig Dahl var byfogd i Fredrikstad i Norge, var gift og hadde 4 barn. To av hans sønner, Ragnar og Ludvig, døde med ikke mange års mellomrom (i 1919 og 1924), og det viste seg snart etter den førstes død, at datteren, Ingeborg, som var gift Køber, hadde mediumistiske evner, og fikk kontakt med den avdøde sønnen - først gjennom bordseanser, deretter gjennom en såkalt planchette. Ingeborg falt i transe, og den avdøde Ragnar førte hennes hånd, som holdt rundt en svart trekant, fra bokstav til bokstav på en papp-plate med påtrykte bokstaver, slik at ord og setninger framkom. Jeg er ikke det minste i tvil om at Ludvig Dahl og hans families følte en oppriktig glede over å få kjennskap til at vår ånd lever videre etter døde, og for Ludvig Dahl gjorde denne "åpenbaring" tydeligvis så stort inntrykk på ham, at han ikke kunne tie, men ønsket å meddele sine medmennesker denne sannheten som han nå mente å kunne bevise. Den Dahlske familie hadde meget nære og kjærlige bånd, og i flere av sine bøker refererer Ludvig Dahl de ofte litt barnslige og naive "samtalene" mellom sønnen og de gjenlevende familiemedlemmene. Man kan nesten ikke annet enn å se det sjarmerende i deres utveksling av kjærlighetserklæringer. Og når så den neste sønnen døde noen år senere, varte det ikke lenge før også han kontaktet dem fra den andre siden, og gleden de alle viste over igjen å være "sammen" er rørende.

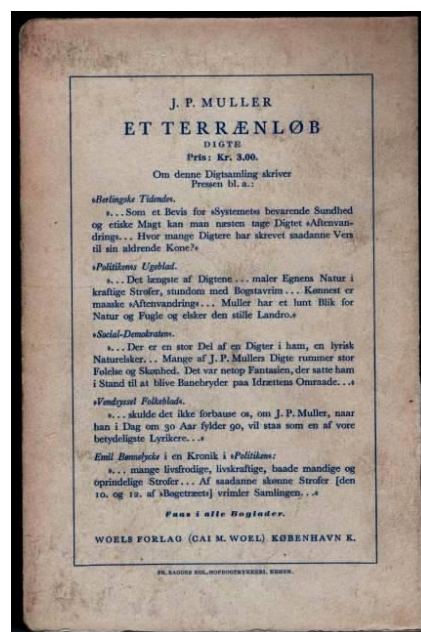
Ludvig Dahl var en meget velutdannet og velformulert mann, som hadde mistet sin kristentro, da han ikke kunne godta de gamle dogmer bl a om Jesu' soningsdød. Han gjenfant nå sin tro, men i en fornyet form, og de tankene han presenterte i sine bøker, minner meget om VmLs tanker, og vi vet at både han og hans eldste sønn kjente til VmL. Ludvig Dahl satte seg nå fore å benytte sin families personlige opplevelser, som han oppfattet som et levende bevis på livet

etter døden, til å formidle sin tro, og han ble en varm talsmann for spiritualismen, som han helst kalte det, og forfattet flere bøker, holdt foredrag og inviterte også andre til å overvære seanser med hans datter. Hans bøker er meget velskrevne og overbevisende - og det virker som om Ludvig Dahl var totalt uvitende om at han hadde blitt trukket inn i et livsfarlig spill, regissert av ondsinnede ånder, som etter hvert førte hele familien Dahl ut i den ytterste elendighet. Johanne Agerskov skrev flere brev til Ludvig Dahl, for å advare ham, og for om mulig å få ham til å forstå at det ikke var hans sønner han hadde kontakt med, men noen av de eldste, men Dahl var urokkelig, og holdt fast på sin overbevisning, noe som skulle vise seg å bli svært skjebnesvangert for ham selv og hans familie.



*Den eldre I P Müller, fotografert sammen med sin eldste sønn og sitt barnebarn. Man kan vel ikke direkte påstå at den lille piken ses ut til å trives mellom sin far og farfar. Tvert imot ser hun nærmest vettskremt ut. I P Müller kontaktet Johanne Agerskov første gang i 1932, og skulle etter hvert komme med de aller groveste angrepene på *Vandrer mod Lyset!* noensinne. Foto fra en av hans bøker*

Like før Jørgen Peter Müllers kone, Marie, døde i 1930, avtalte hun med sin mann at de skulle forsøke å opprette en forbindelse etter hennes død. Han oppsøkte derfor et medium, og ganske riktig, hans Misse befant seg på den andre siden, og ville gjerne tale med sin mann. Müller og hans kone hadde levd hele deres voksne liv i England, hvor han hadde etablert en klinikk hvor han praktiserte sine verdensberømte nye treningsmetoder. Müller var i sine yngre år en meget atletisk idrettsmann, som vant i alt 104 store titler i ulike idrettsgrener. Hans idrettskarriere og hans interesse for studier av klassisk gresk kunst var det som ledet ham inn på hans nyskapende prinsipper for fysisk trening, og han utviklet ulike øvelser som var beregnet for menigmann, og som skulle kunne gjennomføres på kun 15 minutter hver dag. Øvelsene involverte også pusteøvelser, og I. P. Müllers "My System" ble snart internasjonalt kjent, og han ble betraktet som mannen som fikk hele verden til å mosjonere. Han spilte også inn en stumfilm i 1911 der han selv praktiserte sitt system, og det finnes også bilder av ham der han utfører ulike øvelser. Bl. a. anbefalte han å avslutte all trening med å frottere hele kroppen med et håndkle, for å renske ut urenheter av kroppen. Han fremstår som en meget atletisk mann, og ser nærmest "gudelik" ut på enkelte fotografier.

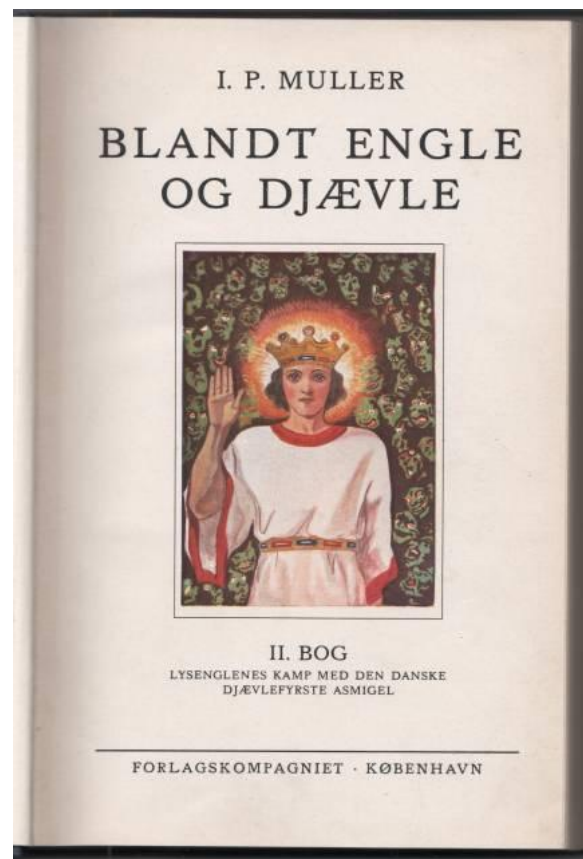
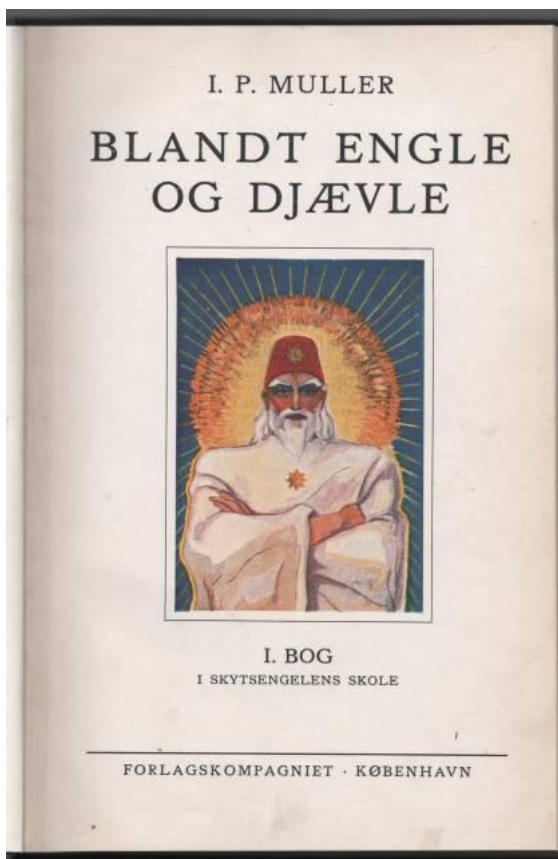


Til venstre: I. P. Müller under utførelsen av sin rensende frotté-øvelse. Til høyre: Müllers bøker ble også utgitt i flere opplag etter hans død. Det er ikke vanskelig å se av bokomslaget, hva som var idealet til Müller. Til høyre ses noen utdrag av anmeldelser av I. P. Müllers diktsamling, "Et Terrænløb". Anmeldelsene var overstrømmende, og han ble hyllet som en nyskaper innen dansk diktning! Müllers allsidighet var enorm, og hans evner geniale på en rekke områder!

I England var det et meget aktivt spiritistisk miljø, og i månedene før sin død var Misse blitt massert av en blind kvinne, som fortalte henne at hun helt sikkert kunne opprette kontakt med sin mann etter sin død. Og etter at kontakten mellom Müller og hans kone var etablert, varte det ikke lenge før samtalene involverte en hel del andre ånder. Ja, i årene utover på 1930-tallet ble Müller trukket inn i en verden av "gode" og "onde" ånder, og kunne føre lange samtaler med dem. Han hadde sterke mediumistiske evner, såkalt klarhørsel, og brukte også pendul til å påvise åndenes tilstedeværelse. I 1932 utga Müller beretningen om sine opplevelser med ånde verdenen i dagboksform i det todelte verket, Blandt Engle og Djævla. Jeg er ikke det minste i tvil om at samtlige av de ånder som befolket den ånde verden som I. P. Müller kom i kontakt med, var av de Eldste, og dette har vi også Johanne Agerskovs ord for! Og det er meget interessant å konstatere den enorme forskjellen mellom disse åndenes fremtreden, og de som Luvig Dahl kom i kontakt med. Det synes meget tydelig, at de eldste som opptrådte under jordiske seanser, hadde evnen til å fremstå med den helt spesielle karakter og personlighet, som gjorde at seansedeltagerne ville være villig til å akseptere deres tanker. I Ludvig Dahls tilfelle, fremsto de eldste som nøyaktige kopier av Dahls avdøde sønner og andre slektninger, helt ned til den minste detalj - selv Ragnars hang til å bruke en foreldet og gammeldags ortografi, kopierte ånden som utga seg for å være ham, og i alle detaljer kunne åndene gjengi sannferdige detaljer fra sønnenes liv. Men flettet inn i deres meddelelser fra den oversanselige verden, fantes det usann informasjon, som falt seg så tilforlåtelig og gled så godt inn i sammenhengen forøvrig, at ingen fant noen grunn til å stille spørsmål ved den, men som for oss som kjenner VmL, avslører seg som usannferdig, og kun egnet til å så forvirring om den oversanselige verden.

I I. P. Müllers tilfelle derimot, fremstår åndene i en helt annen forkledning. De fører et grovt språk, kommer med ufine personkarakteristikker og beskylder navngitte personer for å opptre løgnaktig, uten noen form for dokumentasjon. Organiseringen av ånde verdenen presenteres i

en språkbruk som mest av alt minner om en militær organisasjon, og åndene presenteres som "Engleherre" 1, 2, 3...o. s. v. eller også som "vakthavende Engleherre". Her finnes ingen følelse av noe opphøyet og hellig - åndene fremstår som ufine, råbarkedede karakterer, som banner og kommer med grove beskyldninger. Og Vandreren mod Lyset! og Johanne og Michael Agerskov er dem som det groveste skytset rettes mot. Bøkene utvikler seg etter hvert til å bli det reneste korstoget mot VmL, og "Engleherrene" priser til stadighet I. P. Müller for å være den høyt elskede og utvalgte - som skal lede an i avsløringen av VmL som djevelens verk! Aldri, hverken før eller senere, har noen kommet med så grove og sjofle anklager mot Johanne og Michael Agerskov, som beskyldes for bevisst å føre Djevelens sak på jorden, i et komplott for å gi ham makt over menneskene. En av Engleherrene påstår endog å kunne avlese Agerskov'enes tanker, og "avslører" overfor Müller, at de akter å gå til rettslige skritt for å få stanset ham. Alt presenteres uten forbehold, og uten noen form for dokumentasjon i Müllers bøker!



*Jørgen Peter Müllers todeltede verk, "Blandt Engle og Djevle" utgitt i 1932, arter seg som det reneste korstog mot Vandreren mod Lyset! og Johanne og Michael Agerskov, som beskyldes for å være deltagere i et planlagt komplott mot menneskeheten i samarbeid med djevelen!*

Forut for utgivelsen av "Blandt Engle og Djevle" kontaktet I. P. Müller Johanne og Michael Agerskov, med en forespørsel om å få være til stede når Johanne Agerskov mottok en meddelelse fra sin åndelige leder - og han lovet å bli en talsmann for VmL dersom et slikt møte kunne overbevise ham om at åndeforbindelsen var ekte. Her opptrådte Müller klart løgnaktig, for, under dekke av å være en potensiell støttespiller, å skaffe seg adgang til Johanne Agerskovs fortrolige kommunikasjon. På dette tidspunktet var han allerede i gang



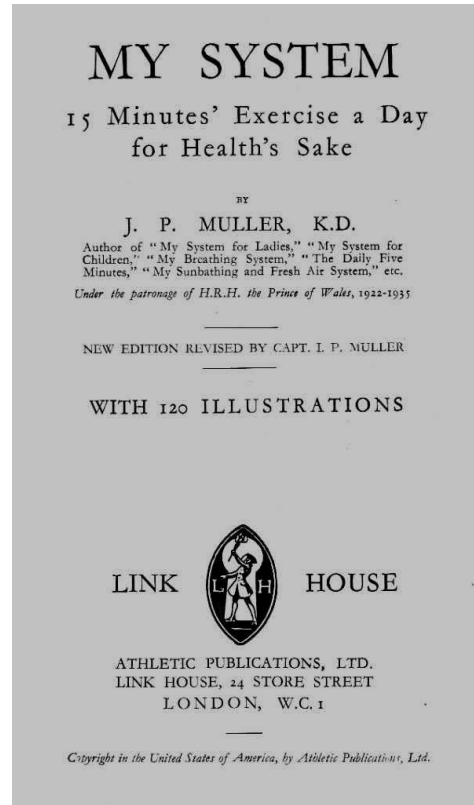
med å forfatte sine sjofle angrep på VmL. Fru Agerskov avviste et slikt møte, som hun gjorde med alle henvendelser om å overvære hennes møter med sin åndelige leder, men lot sin invitasjon til ham om å møte henne og hennes mann stå ved lag. Müller ønsket deretter et møte med offisielle representanter fra den danske kirke til stede, for at de kunne opptre som dommere i en kamp mellom Müllers og Fru Agerskovs ånder - en kamp Müller var overbevist om at "hans" ånder ville gå seirende ut av, og avsløre at Agerskovs ånder var djevelens medhjelpere!

I "Blandt Engle og Djævla" kan vi lese om hvordan Müller kontaktet ulike representanter for den danske kirke, både biskoper og prester, men ingen ønsket å delta som dommer i den ønskede "duell". På dette område vil jeg forøvrig påstå at Müllers verk er et verdifullt historisk dokument, da han gjengir meget detaljert sine møter med de ulike personene. Tatt i betraktning Müllers upålitelighet, må man dog ta det nødvendige forbehold at han kan ha gjengitt hendelsene usannferdig. Men det går tydelig frem at flere av de personene han oppsøker, har mottatt VmL fra Johanne og Michael Agerskov, for flere har bøkene i sine bokhyller, eller har sendt dem i retur. Men vi skjønner også at VmL på langt nær var den eneste bok de hadde fått tilsendt. Han forteller også om et møte med Knud Brønnum, der Brønnum i følge Müller hevdet å være uangrikelig fra mørket, og Müller gjengir et brev som Viggo Prior sendte ham. (Viggo Prior og hans to brødre, Eric og Cay, var meget aktive VmL-forkjempere i Danmark og USA, og Cay Prior sto bak 1975-utgaven av den engelske oversettelsen).

Kun *en* person fant Müller, som sa seg villig til å delta som dommer over VmL, og de to hadde flere møter vedrørende saken, og vedkommende oppfordret Müller til på forhånd å utarbeide spørsmål, som Agerskov'ene kunne få anledning til å forberede seg på å besvare. Og hvem var det som meldte seg som villig til å delta på møtet mellom mannen som førte et korstog mot VmL, og "djevelens medarbeidere", Johanne og Michael Agerskov? Jo - som ved en skjebnens ironi - en av de yngste som før sin inkarnasjon hadde lovet å opptre som talsmann for Vandrer mod lyset!; Thorvald Kierkegaard!

I sine bøker forteller Müller om sine møter med Kierkegaard, og også om det møtet som fant sted i 1932, i den Unitariske kirkes lokaler - som må sies å være et av de historisk mest fortettede møter som har funnet sted, med de ypperste representanter for lyset og for mørkets krefter: Thorvald Kierkegaard, mannen som i sine prekener benyttes seg av mange av tankene fra VmL - Ludvig Dahl, den kloke og verdige talsmannen for livet etter døden og Jesu' enkle kjærlighetslære, men som, ledet av de eldste, var på full fart utfor stupet - og så denne atletiske idrettsmannen, verdensberømt for sine nyskapende treningsmetoder; mannen som fikk verden til å starte å mosjonere, dikteren, forfatteren, eneren på ethvert område han deltok; nå i ledtog med de eldste i deres korstog mot Vandrer mod Lyset! - Jørgen Peter Müller!

Hvilken seier for mørket!!



I. P Müller på et foto fra 1927 fra en av hans bøker. Til høyre, en engelskspråklig utgivelse av "My System", med denne kongelige hilsen på tittelbladet: "Under the patronage of H. R.M. The Prince of Wales, 1922-1935". Müller ble også utnevnt av den danske kongen til ridder av Danebrog.

Men mørkets seire kan aldri bli annet enn midlertidige - i det lang løp vil alltid lyset seire - heldigvis. Fra oversanselig side må man ha vært fullstendig klar over at dersom ikke den danske kirken i løpet av fristen på to år, evnet å foreta den ønskede reformasjon på grunnlag av VmL, ville de personene som hadde lovet å følge sin samvittighet og stille seg i spissen for reformasjonen gradvis trekke mørket tettere om seg. For slik fungerer det i lyset - evner man ikke å følge samvittighetens røst, evner man ikke å velge lysets veg, vil man gradvis beseires av mørket. Og nettopp dette var det som skjedde i forhold til VmL. I stedet for at Vandrer mod Lyset! ble utbredt i følge lysets planer, kom verket inn under mørkets makt, og allerede i 1922 må det ha vært klart for lysets ånder at lyset, i form av Vml, ikke ville ha en sjanse til å seire så lenge de eldste ennå var inkarnert på jorden, og Ardors eteropptegnelser fremdeles var i virksomhet. Mørkets angrep på dem som skulle ha være VmLs talsmenn lyktes fullt ut, og som den foreløpige kulminasjonen på mørkets seier over VmL, ble til slutt også verkets medium - kvinnen, som sammen med sin mann, i den totale tillit til lysets ledelse, gjennom den kjærlige bønne for Ardor gjorde det mulig å bringe det sanne budskapet om Gud gjennom til jorden, overmannet av en av mørkets ånder, og utga et skrift som på viktige punkter sto i motsetning både til hva hun selv tidligere hadde hevdet i mange av sine brev, og som sådde alvorlig tvil om Guds vilje og evne til å stå ved sine løfter, gitt i VmL.

Men hvilken betydning hadde egentlig utgivelsen av Bispebrevet? Var det fremdeles en sjanse i 1938, dersom Bispebrevet aldri hadde utkommet, for at den danske kirken ville ha tatt til seg VmLs tanker? Mitt svar må bli et klart nei! Da Michael Agerskov utga de to supplementene i 1929 og 1930, var interessen i Danmark for VmL så godt som ikke-eksisterende. Spørsmål

og Svar I og II solgte i løpet av 1930-tallet gjennomsnittlig mindre enn 10 eksemplarer i året! Interessen var på et absolutt 0-punkt. Johanne Agerskov ville gjerne utgi en billig "folkeutgave" av VmL før sin død, men det bød på store problemer, da det gamle opplaget på langt nær var utsolgt, og man umulig kunne få et forlag til å satse den nødvendige kapital på å trykke opp et nytt opplag. Resultatet ble at Johanne Agerskov opptok et banklån og kjøpte opp restopplaget, og takket være en gave på 2000 kr samt et tilskudd på noen hundre kr fra pastor Peter Wemmelund, kunne teaterforlegger Sigurd Folmer-Hansen i 1939 utgi en relativt billig utgave av VmL. Og det er i forordet til denne 1939-utgaven at Johanne Agerskov skrev den omstridte setningen om at den som hevder at VmL kun er spiritisme, avslører hvilken åndelig kategori de selv tilhører overfor sine mere klartseende og forstående medmennesker. En setning ikke mye verdig den som mener å utbre lysets hellige sannheter! Men på dette tidspunkt var også Johanne Agerskov som menneske beseiret av mørket. Hun var meget syk og sterkt svekket, og hennes søster skrev i et brev til forfatteren Chr Jørgensen, at det var et under at hun fremdeles var i live. Og er man selv under mørkets innflytelse, har man ikke den nødvendige evnen til fullt ut å kunne skjelne mellom lysets og mørkets ånder.

Personlig er jeg tilbøyelig til å betrakte Bispebrevet som, foruten å være den midlertidige kulminasjon av mørkets seier over VmL, til også å være et personlig hevnoppgjør. En som hadde følt seg forurettet og ydmyket av Johanne Agerskov, ønsket å gi henne en endelig "nesestyver", gjennom å ydmyke og beseire henne og vise sin endelige makt! En med et meget sterkt utviklet konkurranseinstinkt - en som var vant til å vinne - vant til å være nummer en! Og hvordan kunne vedkommende bevise sin overlegne styrke bedre enn å få Johanne Agerskov selv til å spre mørkets tanker - til å gi mørket større makt?

Fredericia. d. 19/12-38.  
 Kære Chr. Jørgensen!  
 Det har gledet og interesseret mig meget at læse deres Brev: "En Reformation af vor Tid". Og jeg tænker dem for deres Indhold - her og "F. H." - bare der sandes noget mere af den blinde Mennesker. Men hvor er det trist og haabløst alt

København. - og min Søsters langvarige Sygdom og medfølgende Svækkelse gør det endnu mer usandsynligt, at vi kommer til at opleve den Reformation, vi længes efter! - Det er egentlig aldeles ufatteligt at hun lever endnu, men hun maa jo faa Hjælp. - En Lykke for hende er det, at hun har sin Datter om sig og nyder godt af hendes kærlige Hjælp. - De venlige Vilsener for deres hengivne Venne Mathiesen. Godt Nytt for dem og s. Mathiesens - søster.

"Men hvor er det trist og haabløst alt Sammen, - og min Søsters langvarige Sygdom og medfølgende Svækkelse gjør det endnu mer usandsynligt, at vi kommer til at opleve den Reformation, vi længes efter! Det er egentlig aldeles ufatteligt at hun lever endnu, men hun maa jo faa Hjælp. - En Lykke for hende er det, at hun har sin Datter om sig og nyder godt af hendes kærlige Hjælp. -" Dette skriver Johanne Agerskovs søster, Emma Mathiesen, til forfatteren Chr Jørgensen i desember 1938.

Gjennom å studere de historiske hendelsene i Danmark på begynnelsen av 1900-tallet, kan man danne seg et godt inntrykk av hvordan de eldste arbeidet - mørkets ånder som med alle midler ønsket å stanse VmL, og bringe verket inn under mørkets kontroll. Det gjaldt selvfølgelig å angripe hver enkelt person som hadde en misjon i forbindelse med utbredelsen direkte, for å gjøre vedkommende ute av stand til å gjennomføre sitt arbeid. Sannsynligvis har de angjeldende personer vært konstant omgitt av de eldstes søvnfriggjorte ånder, som på alle måter har forsøkt å forvirre og så tvil i deres tanker. Og det er i mine øyne særdeles viktig å

holde fast ved at vi ikke har noen som helst rett til å dømme de yngste, som ikke evnet å gjennomføre sitt planlagte arbeid. Gud dømmer heller ingen, han krever kun av oss at vi forsøker å handle etter beste evne i overensstemmelse med vår overbevisning, og vi må regne med at de aller fleste av de danske prester og biskoper handlet på den måte de selv mente var den riktige. Ludvig Dahl var også overbevist om at han handlet riktig! Jeg har lest flere av hans bøker, og gjennom alt han skriver, skinner det en optimistisk tro på at han har en misjon å utføre, gjennom å gjøre kjent for offentligheten sin forbindelse med sine døde "sønner", og bringe frem for verden et vitnesbyrd om at livet etter døden er en realitet. Ingenting i det han skriver tyder på at han har hatt den minste mistanke om at han handlet galt. Men de eldste er i besittelse av en slik genialitet i deres etterligningskunster, at de kan lure hvem som helst, og vi har ingen som helst grunn til å klandre noen for å ha trådt feil.

I Ludvig Dahls tilfelle fikk de spiritistiske forbindelsene katastrofale konsekvenser. Åndene ba etter hvert om at enkeltpersoner skulle være enedeltagere i seansene med mediet Ingeborg Køber, og det viste seg i ettertid at flere av dem mottok forutsigelser om byfogdens død - men de fikk alle beskjed om å ikke røpe deres viten til andre, men skrive ned den informasjonen de hadde mottatt og oppbevare den i lukkede konvolutter, for den skulle siden tjene som et endelig bevis for åndenes eksistens. I 1934, på deres landsted ved Hankø, skulle så de fatale begivenhetene finne sted. Byfogden ville ut for å ta sin daglige svømmetur, og datteren Ingeborg, som hadde en grufull forutelse om at noe forferdelig ville skje, insisterte på å følge ham. Og med henne som eneste vitne, druknet Ludvig Dahl på mystisk vis, og legene kunne senere påvise at han hadde fått en skade i nakken, men fastslo at dødsårsaken var drukning.

I første omgang vakte ikke dødsfallet noen større oppsikt, men da spådommene om byfogdens død noen måneder senere ble brukt som bevis for åndenes eksistens, og omtalt i offentlige foredrag blant spiritualister, vakte saken offentlig interesse, og skulle komme til å fylle forsidene i norske aviser i flere år fremover. Sterke røster tok til orde for at byfogden måtte ha blitt myrdet, det krevdes offentlig granskning, og familien måtte gjennom meget ydmykende forhør, der de mest intime detaljer fra deres familieliv ble brettet ut i all offentlighet. Det ble kjent at byfogden i årevis hadde forsømt å holde orden i embetets økonomi og hans kone hadde underslått penger fra byfogdkassen - i alt 60 000,- kroner. Selv om hun i mellomtiden, takket være lån hos venner i Danmark, hadde dekket opp underskuddet valgte hun å ta livet av seg da underslaget ble kjent. Og datteren ble senere fengslet, tiltalt for drapet på sin far. Ingeborg Køber satt fengslet i 7 måneder før hun slapp ut fordi "ingen straffbar handling var bevist", og hun flyttet senere til Danmark sammen med sin mann, og tilbrakte resten av sitt liv der.

Denne saken er et meget tragisk eksempel på hvordan de eldste kunne bringe et velmenende menneske totalt ut av kurs. Ludvig Dahl var en sannhetssøker, hans bøker vitner om et følsomt og ydmykt sinn, og på sitt beste skrev han med meget stor overbevisning i et høytidsstemt og velformulert språk, og hans omgang med sine "avdøde sønner" var tålmodig og kjærlighetsfull - og så var disse "sønnene" i virkeligheten noen av de ondskapsfulle og hensynsløse eldste, som med fullt overlegg brakte Ludvig Dahl og hele hans familie ut i dyp tragedie. Slik arbeidet de eldste!



*Ludvig Dahl, 1864-1934, på et foto fra en av hans bøker.*



*Jørgen Peter Müller, 1866-1938, fotografert i 1937 sammen med sitt barnebarn, Mirabelle.*

I Ludvig Dahls tilfelle, henvendte de eldste seg kamuflert som kjærlige og vennlige sønner. Bare på den måten kunne de oppnå tillit fra det vennlige mennesket, Ludvig Dahl. I Jørgen Peter Müllers tilfelle, derimot, opptrådte åndene som ubehøvlede og grove vesener, og det sier ikke lite om I. P. Müllers personlighet at han villig vekk aksepterte disse usympatiske vesenene som værende lysets ånder. Det er ikke å ta i for hardt å påstå at Müller gjennom sin behandling av Agerskov'ene fremstår som tvers gjennom usannferdig og uetterrettelig - og han fremsatte særdeles grove beskyldninger mot dem - om at de sto i ledtog med Djevelen for å fremme hans makt på jorden. Müller fikk av sine ånder vite at *han* var den høyt elskede og utvalgte, som skulle stanse dette onde komplott. Jeg tar meg dog i å forundres over at Müller så lett lot seg overbevise om dette, da hans religiøse oppfattelse ellers stemte godt overens med VmLs tanker. Han forteller at han i sin ungdom sterkt overveide om han skulle utdanne seg til prest, men da han kunne forutse at hans divergerende synspunkter i viktige spørsmål ville komme til å skape ham mange problemer i forhold til kirken, valgte han en annen vei. Men Müller lot seg overbevise om at Agerskove'ene ba *til* Ardor og ikke bare *for* ham, og dette synes å overbevise ham om at de sto i ledtog med Djevelen.

Men Johanne Agerskov var ikke den som lot I. P. Müllers grove beskyldninger stå uimotsagt! I sitt åpne brev til Müller, tok hun et kraftig oppgjør med ham, og påviste med all tydelighet at han hadde opptrådt usannferdig og at han hans grove beskyldninger på ingen områder medførte riktighet. Brevet kan leses i sin helhet på VmL Forlags hjemmeside. Vi kjenner ikke til hvordan Müller reagerte på brevet, men kan bare forestille oss hvordan det må ha vakt hans harme og såret hans stolthet. Jeg vil anta at det neppe var hverdagskost for den verdensberømte I. P. Müller, ridderen av Danebrog -atleten, eneren, geniet - å bli satt så grundig på plass av en kvinne!

Nå vil jeg alltid være den første til å hevde at man skal være varsom med å utnevnte navngitte historiske personer til å ha vært en av de eldste. I I. P. Müllers tilfelle må det i hvert fall være

klart at han var et menneske med helt usedvanlige evner! Han var en foregangsmann, en nyskaper, og så allsidig at han lyktes på ethvert felt han måtte ønske - en ener på så vidt forskjellige områder som treningsmetoder og diktning! Dette, sammen med hans meget sterke mediumistiske evner, gjør at han i hvert fall kvalifiserer til å betegnes som genial - og det er det kun de yngste og de eldste som er.

Helt tydelig er det i hvert fall at svært mange av de eldste var aktive i spiritistmiljøene rundt omkring i verden. Vi vet ikke det nøyaktige antallet av inkarnerte eldste som ikke ville oppgi sin evne til å forlate sitt legeme, men utsagn i VmL tyder på at det dreide seg om tusenvis. Hvor de forskjellige eldste var inkarnert, vet vi heller ikke, men må anta at de må ha vært inkarnert i de fleste land. Seanser som ble avholdt i f eks Danmark på dagtid, kan sannsynligvis ikke ha hatt regelmessig besøk av noen av de eldste som var inkarnert i Danmark, da man må anta at disse ikke så regelmessig har vært sovende på dagtid, om det da ikke dreide seg om eldre mennesker. Men de eldste hadde evnen til å forlate sitt legeme og bevege seg over ekstremt store avstander, så det kan ikke ha bydd på noe problem å opptre som ånder ved seanser f eks på den andre siden av jordkloden. Vi vet heller ikke mye om det lyktes for lysets ånder å bringe alle de eldste som var inkarnert av Ardor tilbake til Guds rike når døden inntraff. Jeg vet heller ikke om vi med sikkerhet kan fastslå at alle disse eldste virkelig er hjemvendt, eller om noen av dem fremdeles befinner seg nær jorden som diskarnerte vesener.

Seansene hos Ludvig Dahl foregikk helst på sen kveldstid, ganske regelmessig et par ganger pr. uke, og rett som det var hendte det at "sønnene" bare så vidt rakk å hilse, før de måtte av sted igjen på grunn av "dårlige forhold" eller fordi det ble "kalt på dem". Det kan derfor godt hende at det dreide seg om noen av de eldste som var inkarnert i Norge eller omliggende land. Når det gjelder Bispebrevet, så vet vi intet om når på døgnet det ble mottatt av Johanne Agerskov - for alt vi vet kan det ha vært midt på natten, da Johanne Agerskov ofte var våken nattestid. Men dersom det er riktig at det var en av de Eldste som kontaktet henne, "forkledd" som hennes fars ånd, må den angjeldende ånd i alle tilfelle ha vært til stede ved tidligere tilfeller der Malling-Hansens ånd "dikterte" Fru Agerskov, slik at han i alle detaljer kunne kopiere Leo. At dette ikke bød på det minste problem for de eldste, vet vi fra brev som Johanne Agerskov skrev i 1934 til både Ludvig Dahl og Chr Jørgensen. De eldstes forvandlingskunster var så geniale, at de kunne imitere enhver av de yngste så overbevisende at de aller færreste ville merke noen forskjell. Tenk bare på Ludvig Dahl - han var overbevist om å ha kontakt med sine sønner gjennom en årrekke, og han merket intet da noen av de eldste på et visst tidspunkt fortrenget først den ene sønnen, og noen år senere også den andre og overtok deres plasser. Men dette kunne da lysets ånder ganske enkelt forhindre i Johanne Agerskovs tilfelle, når så meget sto på spill, hevder enkelte. Men dessverre - så enkelt er det ikke. Når de eldste en gang har fått "adgang" til et menneske, er det ikke mulig for lysets ånder å gjennomtrengte det mørket de omgir seg selv og sitt offer med - og de yngstes tanker når overhode ikke frem til den de ønsker å advare. Også dette beskriver Johanne Agerskov i sine brev fra 1934.

På grunn av det meget detaljerte kjennskapet forfatteren av Bispebrevet tydeligvis har til Vandreren mod Lyset!, hva angår språkføring, ordvalg og innhold, antar jeg personlig at denne Eldste nødvendigvis må ha hatt anledning til å studere VmL inngående. Og da VmL i 1938 kun forelå på dansk, sannsynliggjør dette at personen må ha vært inkarnert i Danmark. I Ludvig Dahls bøker forteller han om forsøk der skrevne meddelelser ble lagt i lukkede konvolutter, og innholdet ble avlest og meddelt av en av hans sønner ved en seanse. Men ved rettslige undersøkelser på et senere tidspunkt ble det påvist at et flertall av disse

konvoluttene hadde vært åpnet, og bar mediet, Ingeborg Købers fingeravtrykk. Johanne Agerskov skrev i et av sine brev om saken, at brevene sannsynligvis var lest av Ingeborg Køber selv og så formidlet videre av hennes ånd til de andre inkarnerte eldste, da hun i følge Fru Agerskov selv var en av de eldste. Jeg antar på grunnlag av dette, at det ikke var mulig for de eldste å lese i jordiske bøker i søvnfrigjort tilstand.

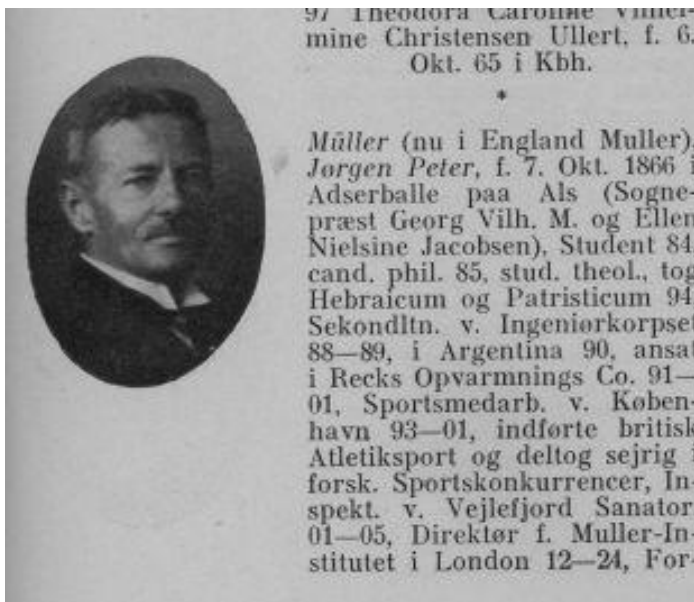
Min antagelse er derfor at Johanne Agerskov i 1938, da hun var meget svekket av sykdom, ja, så svekket at hennes søster syntes det var et under at hun i det hele tatt var i live - ble kontaktet av en av de Eldste som var inkarnert i Danmark. Han må ha hatt et inngående kjennskap til Vandreren mod Lyset, og også hatt et personlig ønske om å ramme Johanne Agerskov. Disse faktorer begrenser etter min mening sterkt utvalget av potensielle forfattere, og en person peker seg ut som en meget sannsynlig kandidat; mannen som var blitt offentlig ydmyket gjennom Johanne Agerskovs avsløring av ham som simpel, løgnaktig og uetterrettelig - I. P. Müller!

Grunnen til at jeg mener at det kan ligge personlige hevnmotiver bak Bispebrevet, er enkelte utsagn i brevet, som jeg ikke kan se annen hensikt med, enn å bringe Johanne Agerskov i miskreditt. Et eksempel på det er at forfatteren av Bispebrevet *ikke* oppgir sitt navn. Tidligere har Johanne Agerskov i et av sine mange brev skrevet at enhver ånd som ikke kan eller får lov til å oppgi sitt navn, *intet* har med lyset å gjøre. Og hvem skrev hun det til, andre enn nettopp I. P. Müller! I ett av sine brev til ham fra 1932 er nettopp dette faktum, at hans "Engleherrer" ikke oppgir sitt navn, i Johanne Agerskov øyne selve beviset på at de ikke kan være lysets ånder! Forfatteren av Bispebrevet må ha vært fullt klar over at nettopp dette forhold ville føre til at mange ville stille spørsmål ved sannheten av Bispebrevet, fordi det at forfatterens navn ikke ble oppgitt så tydelig står i motsetning til hva Johanne Agerskov ellers sto for! Hvorfor valgte han likevel å ikke gi forfatteren et navn? Ignatius Loyola, Paulus, Rasmus Malling-Hansen? Jeg kan kun se *en* årsak: for å ydmyke Johanne Agerskov. For meg står dette som et klart eksempel på at "noen" må ha hatt en ekstra "glede" ved å få det ellers fullkomne mediet Johanne Agerskov, til å utgi et skrift med et innhold hvor hun så opplagt motsier seg selv. Og denne "noen" kan med stor sannsynlighet ha vært mannen som Johanne Agerskov offentlig hadde kalt for en "åndelig pygmé" - I. P. Müller. Jeg kan så levende forestille meg hans "glede" over å ha "beseiret" Johanne Agerskov.

Nå er det svært vanskelig for meg å få tak i nøyaktige informasjoner vedrørende Johanne Agerskovs ødeleggelse av bildene av seg selv, da VmL Forlag og Børge Brønnum, som hjalp Fru Agerskov å brenne bildene, konsekvent nekter å besvare spørsmål fra meg om denne hendelsen. Jeg har derfor ikke tilgang til noen detaljer om når brenningen fant sted, eller hvilke bilder som ble brent. Men jeg vil overhode ikke bli forundret om det viser seg at den ånd som inspirerte Johanne Agerskov til å utgi Bispebrevet, var den samme ånd som innga henne tankeimpulsene om å utrydde bildene av seg selv. Denne handlingen, et symbolsk "selvmord", utryddelsen av sin menneskelige skikkelse for ettertiden, er definitivt ingen "lyshandling", men en handling helt igjennom inspirert av mørket. De eldste må ha "jublet"! Ikke bare hadde de fått Johanne Agerskov til å utgi et skrift, tvers igjennom inspirert av *deres* tanker, de hadde lyktes å innbille henne at hennes person burde utryddes fra denne verden for all evighet!!

Johanne Agerskov understreket også i sitt åpne brev til I. P. Müller at "hennes" skrifter, til tross for at de var forfattet av ulike personligheter, ikke inneholdt en eneste motsetning, men at alt var i nøye overensstemmelse, uten innbyrdes motstridende utsagn. Dette er på ingen måte tilfelle med Bispebrevet. Jeg har nevnt forfatterens anonymitet - og ellers har jeg i flere

artikler påvist flere utsagn i Bispebrevet som står i åpenbart motsetning til tidligere utsagn i Vandrer mod Lyset! Innflettet i de tilforlætelige avsnittene, som minner meget om budskapet fra VmL, har forfatteren klart å innsnikke tanker, som med ett slag river grunnen under bena på det bilde av Gud som VmL har gitt oss. Bispebrevets "Gud" er ikke til å stole på, han kan komme til å forlate oss, overhøre våre bønner, la oss seile vår egen sjø, ned i mørke og lidelse - uten å gripe inn, ja uten i det hele tatt å bry seg, for han vil ikke lengre følge sine skapninger i deres ferd på jorden - som en følelseskald og likegyldig mor eller far, vil han la sine barn lide uten å gi dem trøst eller håp. "Bispebrevsguden" bærer meget tydelig de eldstes stempel - og jeg vil meget, meget gjerne gjøre Johanne Agerskov den tjenesten å bidra til at enhver som leser disse ord blir oppmerksom på at det ikke er en av lysets ånder som står bak dette tragiske skrift - men en av de eldste!



*Slik presenteres I. P. Muller i verket "Kongelige danske Ridderordener og Medaljer" av Hauch-Fausbøll. Som man kan se, hadde Muller en meget sterk posisjon både i Danmark og internasjonalt. Det er også interessant å lese at hans far var sogneprest!*



**Oslo, 18.03.07**

**Sverre Avnskog**





*Johanne Agerskov og datteren Inger, fotografert i 1920.  
Fotografen er etter all sannsynlighet Michael Agerskov.  
Foto: Privat.*

### **Tillegg:**

Jeg håper jeg gjennom den ovenstående artikkelen har klart å sannsynliggjøre at I P Müller både var en av de eldste, og at han hadde både motiv og anledning til å ta en personlig hevn over Johanne Agerskov ved å klare å narre henne til å tro at hennes fars ånd, Leo, henvendte seg til henne igjen og dikterte henne en ny meddelelse i 1938. Men Bispebrevet er selvsagt langt mer enn en personlig hevn. Bispebrevets funksjon kan sammenlignes med hvordan den eldste klarte å forurense Jesu' enkle kjærlighets- og barmhjertighetslære ved å innsnike ideen om at Jesu' død var en offerdød for å forsone Gud og menneskene og Jesu' guddommeliggjøring i kristendommen. Derigjennom oppnådde de eldste å skape full forvirring mht Guds sanne vesen og Hans kjærlighet og svekke forbindelsen mellom Gud og menneskene ved å satte Jesus i Guds sted. Guds allmakt og kjærlighet ble redusert gjennom ideen om at forbindelsen mellom Ham og hans skapninger forutsatte et blodig offer for å kunne opprettholdes. Og menneskene ga seg til å be til ham som frivillig lot seg myrde, Jesus, i stedet for direkte til Gud.

Vi finner en ganske åpenbar parallell i Bispebrevet, der forbindelsen mellom Gud og menneskene igjen står i fare for å brytes, men denne gangen er det de ni danske bispenes knesetting av VmL som sannheten som er det eneste som kan redde forbindelsen. Dersom de svikter sin oppgave, vil forbindelsen bli brutt, muligens for flere millioner år for at menneskene kan synke så dypt ned i mørke synd og ugjerninger at de yngste kan begynne forfra med å lede menneskene frem mot lyset. Frelseren i denne varianten av den muligvis brutte gudsforbindelsen, er mediet Johanne Agerskov, som av sine tilhengere opphøyes til en ny Kristus-figur, det ufeilbarlige mediet, som er uangripelig for mørkets makt.

Det meget ekstraordinære ved Bispebrevets logikk, er imidlertid at bispene sviktet fullstendig, men likevel inntraff ikke noen av de dystre advarslene fremsatt i Bispebrevet. Forbindelsen ble opprettholdt og menneskeheten er ledet videre i lysere retning i alle år etterpå til tross for at bispene avviste å la seg true til å knesette VmL som sannheten. Således fremstår BB som en samling tomme trusler helt uten reelt grunnlag, og Gud fremstår som en temmelig forvirret, truende og maktesløs figur som i manges øyne helt har skiftet karakter fra VmL, der han fremstår som det allmektige og allkjærlige universets sentrum, som behersker et uuttømmelig lyshav, og som derigjennom aldri kan miste energi. At den som råder over universets samlede lysenergi og som til alle tider er rede til å gi alle de yngste energipåfyll når de måtte trenge det ikke lengre skulle utstå å følge menneskenes lidelser, er selvsagt en grov løgn som det er nesten uforståelig at noen som har tilsluttet seg VmL kan tro på. Men dessverre har denne løgnen klart å forurense mange VmL-tilhengers sinn og etablert et Gudsbilde som står fjernt fra den allkjærlige og allmektige Gud og mer ligner på den gammeltestamentlige ”gud” i bibelen.

BB mangler helt logisk sammenheng mellom første og andre del, i det man i første del får vite at Gud ikke mangler midler til å utbre VmL selv om de ni danske bispene skulle svikte sin oppgave, mens i andre del fremsettes den påstanden at Gud ikke makter å følge menneskenes lidelser dersom ikke de ni bispene utfører sin oppgave. I denne påstanden ligger det en grov forringelse av Guds allmakt, for han vil i følge BB stå fullstendig maktesløs dersom de ni bispene svikter. Omtrent som han ville stå maktesløs dersom Jesus ikke lot seg ofre slik at forbindelsen til menneskene kunne opprettholdes. Parallellene mellom de kristne dogmene og Bispebrevet er altså påfallende, og det skyldes selvsagt at de begge er forurenset av den eldstes tanker.

Etter at jeg begynte å fundere på hvem som kunne tenkes å være forfatteren av Bispebrevet, var det flere personers navn som ble fremkaldt i mine tanker. Ved siden av I P Müller fremstår det norske mediet, Ingeborg Køber, som en absolutt realistisk kandidat. I følge Johanne Agerskov var hun en av de eldste og hadde evnen til å formidle mediumistiske meddelelser til mennesker på den helt andre kanten av Norge, og hun kunne således ikke ha frasagt seg evnen til å forlate kroppen og bevege seg over store avstander. I tillegg var VmL vel kjent i familien, og hennes far Ludvig Dahl mottok sannsynligvis verket allerede ved utgivelsen i 1920. Enkelte tilhengere av BB stiller seg uforstående til hvordan de eldste kunne tilegne seg innholdet i VmL som inkarnerte, men synes helt å ha glemt at alt som mennesket opplever også blir åndens eie, så dersom Ingeborg Køber leste VmL, ville selvsagt hennes ånd også kjenne verket.

Men jeg må innrømme at jeg med tiden har begynt å helle mot en ganske annen kandidat, som faktisk var til stede fysisk helt fra de aller første mediumistiske seansene i det Agerskovske hjem; nemlig datteren Inger Agerskov. Kunne den eldste sikre seg noen bedre kandidat til å forfalske meddelelsene i VmL enn ved å inkarnere en av sine egne som ekteparet Agerskovs datter? Neppe. Ardor inkarnerte de eldste ca en måned tidligere enn Gud, og på den måten kunne han sikre seg å få inkarnert sine egne i de posisjonene han ønsket dem i. Men er det ikke temmelig drøyt å påstå at Inger Johanne Agerskov var en av de eldste? Hun var jo en dedikert talskvinne for VmL gjennom hele sitt liv både som medlem av bestyrelsen i Selskabet til VmLs Udbredelse, gjennom oversettelsen av VmL til engelsk i 1950 og ellers gjennom mange brevbesvarelser på vegne av sin mor? Visst var hun en forsvarer av VmL som mennesket Inger Agerskov, men det er intet hinder for at hennes ånd aktivt kunne kjempe mot det samme verket. De menneskene som var besjelet av en av de eldste, hadde selv ingen viten om dette, men oppfattet seg som helt vanlige mennesker. Ja, mye tyder på at både Johanne og Inger Agerskov var av den oppfattelsen at Inger var en av de yngste. Som ung hadde hun evnen til å se diskarnerte åndelige personligheter, og Johanne Agerskov så henne som den som skulle videreføre hennes eget arbeid. Men Inger Agerskovs forsvar for Bispebrevet, er særdeles formørket og fullt av utsagn som strider mot VmL på viktige punkter. Bl a var det hun som innførte oppfatningen av at BB måtte være sant fordi Johanne Agerskov var uangripelig for mørket. Etter Inger Agerskovs mening var Johann Agerskov var blitt et ufeilbarlig medium. Der VmLs sannhetsgaranti var at alle avsnitt var blitt bekreftet av Gud, var BBs sannhetsgaranti at Johann Agerskov var ufeilbarlig. En sterk vilje kan lett omsettes til selvrettferdighet i den jordiske verden, og spørsmålet er om ikke datteren Inger Agerskov, fyret opp under morens følelse av å ha blitt misforstått, hånet og latterliggjort, og bidro til å utvikle en viss bitterhet og selvrettferdighet i morens sinn. Få år etter Johanne Agerskovs død i 1946, ble Inger Agerskov uhelbredelig sinnssyk og pasient ved psykiatrisk avdeling ved Frederiksberg sykehus. Hun ble også rammet av en hjerneblødning og ble varig arbeidsufør. I følge familien var hun en svært krakilsk og vanskelig kvinne å ha med å gjøre mot slutten av hennes liv. Dette skriver jeg ikke fordi jeg har noe imot Inger Agerskov, men kun fordi det er historiske fakta, dessverre. Hun hadde alle kjennetegn som en person som var alvorlig angrepet av mørket.

Hva som er sikkert, er at dersom Inger Agerskov var en av de eldste, så hadde den eldste sikret seg at en av sine egne kunne følge hele den prosessen Agerskovs ble en del av fra første stund. Den ånd som besjelet Inger Agerskov kunne skaffe seg førstehånds kjennskap til alle hendelser, alle detaljer og alle prøvelser Johanne ble stilt overfor, og ville således kunne skape en forfalskning av Rasmus Malling-Hansens ånd, som var så overbevisende, og med en så dyp innsikt, at Johanne Agerskov lot seg lure. Mange VmL-kjennere er av den oppfatningen at de inkarnerte eldste kunne kan motta informasjon om den jordiske verden, og opptre som åndelige vesener i seanser, mens de befant seg i sovende tilstand. Dette er ikke riktig. De eldstes ånd mottok all informasjon som tilfløt det våkne mennesket den var knyttet til, samtidig som den kunne agere på egen hånd helt uten menneskets viten. Dette er godt beskrevet i VmL under kapitlene om spiritisme. Den eldste som var knyttet til et medium, hadde evnen til å spille forskjellige åndelige vesener, som så ble synlige for det mennesket de var inkarnert i, helt uten dette menneskets viten om at det ble narret av sin egen ånd. Men i

følge VmL, ville en slik aktivitet kunne påføre det angjeldende mennesket store psykiske påkjenninger, som kunne resultere i alvorlige sinnslidelser på sikt. Akkurat som i tilfellet med Inger Agerskov.

Det særdeles paradoksale var altså at Inger Agerskovs ånd godt kunne diktere moren en meddelelse mens Inger Agerskov var våken og til stede under hele seansen, og ingen av kvinnene hadde den fjerneste anelse om at det var Inger Agerskovs ånd som hadde overtatt faren, Rasmus Malling-Hansens plass som Leo. Ja, faktisk er det absolutt ikke usannsynlig at det var Inger Agerskov som fungerte som sekretær under disse seansene i 1937 eller 1938, og var den som skrev dikteringen ned. Hvem skulle ellers fungere som sekretær? De to kvinnene bodde sammen, og Inger hjalp moren på alle områder i livet. Johanne gikk neppe utenfor døren i disse årene, og hadde kun besøk av sin aller nærmeste familie.

Var i realiteten situasjonen den at Inger Agerskovs ånd dikterte meddelelsene, Johanne Agerskov mottok dem i sine tanker, gjentok dem høyt, hvoretter Inger Agerskov nedskrev det dikterte? Johanne Agerskov skrev, etter hva vi kjenner til, aldri meddelelsene ned selv, men gjentok det dikterte høyt, mens en av ”sekretærene” nedskrev det mottatte. Sekretæren var helst hennes mann mens han fremdeles levde(frem til 1933), eller en av de andre som tidligere deltok i seansekreten, som oftest Michaels søster Anna m/ektemann, og Johannes søster, Juliane m/ektemann.

Fra VmL vet vi at de yngste som feiler i å gjennomføre den misjonen de har påtatt deg i et jordeliv, og i stedet har bidratt til å utbre misforståelser, alltid får en sjanse til å gjenopprette sin feiltagelse i en ny inkarnasjon. Man skulle kanskje derfor tro at Johanne Agerskov snart ville bli inkarnert for i en ny inkarnasjon å bidra til å bekjempe troen på Bispebrevets løgner? Det tror jeg ikke Gud vil pålegge henne. Der kommer både hun og Michael Agerskov i samme kategori som Kristus, som helt er fritatt fra nye inkarnasjoner til tross for at han feilet på enkelte punkter under sin inkarnasjon som Jesus fra Nasaret. Johanne og Michael gjennomførte et uvurderlig arbeid for lysets seier i den åndelige verden, og i så måte er BB kun en liten bagatell til sammenligning. Som det står i VmL et sted: Ekteparet Agerskov har utført sin misjon til Guds fulle tilfredshet.

Noe helt annet ville det selvsagt være om de selv ønsket og ba om å få inkarnere på nytt. Selv har jeg en følelse av at dette vil være situasjonen. Men noen av oss har åpenbart kommet før henne for å bidra til å svekke Bispebrevets påvirkning før VmL ennå har nådd noen særlig utbredelse. Jeg vet at det i flere VmL-kretser i Danmark lever kvinner som av sine omgivelser oppfattes som den reinkarnerte Johanne Agerskov, men det må jeg innrømme at jeg har mine tvil om riktigheten av. Johanne Agerskov var en meget viljesterk og selvoppofrende kvinne, og jeg er personlig overbevist om at hun for lengst ville gjort seg gjeldende i det offentlige liv som VmL-tilhenger og aktiv BB-motstander. Jeg ser ingen slike kvinner blant dem som hittil har gjort seg bemerket i den lille VmL-verdenen. Og hva med Rasmus Malling-Hansen selv, kan han sies å ha mislykkes i sitt arbeid som den åndelige verdens fremste representant i arbeidet med å få Guds budskap gjennom til jorden? Kan han klandres for å ikke ha beskyttet Johanne Agerskov godt nok fra mørkets makt? Det tror jeg ikke. At Johanne Agerskov ble narret mot slutten av sitt liv, må tilskrives de eldstes meget geniale evner og mørkets

uhyggelige makt på jorden. Ingen kan egentlig klandres for at mørket til slutt klarte å skyte VmL et skudd for baugen. Gud vet nok at BBs løgner vil bli mulige å avsløre for noen av hans utsendinger på jorden.

Selv har jeg beskjeftiget meg meget aktivt med Bispebrevet i 7-8 år, og kan føle en meget sterk, åndelig tilskyndelse til å avsløre dette gudsbespottelige skriftet som forurenser det kjærlige budskapet i VmL hos dem som tilslutter seg det. Jeg håper inderlig at de kommende tilhengerne av VmL ikke samtidig tar BB for å være god fisk. Det ville være en tragedie for ”Guds egen bok”, Vandrer mot Lyset.

Oslo, 01.01.2014

Sverre Avnskog

#### **Kilder:**

**Hans Martensen-Larsen: Spiritismens Blændværk og Sjaeledybets Gaader, 1 og 2, 1922**

**Biografi om Hans Martensen-Larsen på nettet, pdf-dokument, side 88.**

**Jørgen Peter Müller: Blandt Engle og Djævla, 1 og 2, 1932**

**Ludvig Dahl: Livet efter Døden i nyt Lys, 1925**

**Ludvig Dahl: Nutids-Undere, 1927**

**Ludvig Dahl: Vi her! 1930**

**Ludvig Dahl: Død! Hvor er din Brodd? 1933**

**Ludvig Dahl: Vi overlever Døden, 1934**

**Thor Edvin Dahl: Død! Hvor er din brodd? 1975. En dokumentarroman om Køber-saken**

**Forfatteren Chr Jørgensens etterlatte brevsamling, Det Kongelige Bibliotek**

**Johanne Agerskovs åpne brev på nettet.**

